

NØVN Í VIKUNI

Telefon 341800 - Fax 341801 - Fartelefon 216135
e-mail: maggi@sosialurin.fo

Á hesum síðum bera vit tíðindi um merkisdagar, so sum rundar
føðingardagar, brúðleypsdagar, starvssetanir o.t.

Kunngjørt verður fyri ætt, vinum og kenningum,
at okkara elskaði pápi og bróður

Samuel Kristian Gunrim,
ættaður úr Sumba, búsitandi í Svøríki

andaðist 28. apríl, 72 ára gamal.

Familjunnar vegna

**Mikal, Marlena
og systrarnar**

Tøkk

Hjartaliga takka vit øllum, sum á ymiskan hátt,
sýndu samkenslu og hjálpsemi, tá okkara góða
mamma, vermamma, omma, langomma

Bergtóra Thomsen

fór heim til Harran.

Takk til Bjarna Bæk og Sonju Klein fyri troystarrík orð
í kappellinum og í kirkjuni,

Takk til Andreas Reinert fyri vakran sang í kirkjuni.

Tøkk til sangarar í komu úr Nólsoy og Havn,
kirkjutænarar, berarar og gravarar.

Hjartalig tøkk til tykkum øll á E 2 á landsjúkrahúsinum,
sum vóru um hana og góð við hana,
meðan hon var har.

Eina hjartans tøkk til Sannu Kelduberg og øll tit,
sum rættu okkum eina hjálpanði hond við ervinum.

Tøkk fyri blómur, kransar og gávur til E2
Tøkk øll somul, sum fylgdu mammu okkara
til hennara seinasta hvíldarstað.

Fyri tey avvarðandi

Lars, Petur, Anna Maria og Kristina

Tøkk

Hjartaliga takka vit øllum tykkum, ið sýndu samkenslu,
tá okkara elskaði maður, pápi og verpápi

Napoleon Nolsøe

vanliga nevndur Poli, Trongisvágur

andaðist og varð jarðaður.

Takk til Ólavur Rasmussen, prest og til Poul Færø.

Takk til kirkjutænarar og sangarar.

Takk til starvsfólkið á Suðuroyar Sjúkrahúsi
og til starvsfólkið á Hotel Tórshavn.

Takk fyri blómur, kransar og gávur til Hotel Tórshavn
og takk til tykkum øll, sum fylgdu honum
til hansara seinasta hvíldarstað.

Familjunnar vegna

Ollan, Páll og Andras

Til minnis um Olgu Poulsen

f. 16.04.27 - d. 09.06.04

og

Jógvan Poulsen

f. 13.07.26 - d. 04.10.04

Nú eru nakrir mánaðir farnir, síðan tit lögdu árarnar
inn. Tit fingi eitt langt lív saman og náddu at halda
gullbrúðleyp.

Sum ungur var Jógvan sjómaður. Hann fiskaði, sum
so mangur, undir Íslandi. Seinni fór hann á garnavirkið
á Oyri at arbeiða, og seinastu arbeiðsárin var hann
húsasmiður. Jógvan var ógvuliga vælgerin og fekk alt
at bera til. Olgamostir var húsmóðir og arbeiddi eisini
í nógv ár á garnavirkinum og á skelja- og rækjuvirkin-
um á Oyri.

Nú tit vóru farin at eldast, fekk Jógvan staðfest
álvarsliga sjúku, men hóast tað, so gekk tað hampiliga
væl. Olgamostir gjørdi alt fyri at lætta í tí dagliga og
hevði stóra umsorgan fyri manninum. Tey vóru altíð
saman og vóru so góð við hvørt annað. Lívið var
virðismikið og hvør dagur ein gáva. Men Harrans
vegir eru ikki okkara, og áðrenn nakar vardi tað, varð
Olgamostir bráðliga tikin burtur.

Mær untist at vera saman við teimum báðum hesa
seinastu lötuna. Vit sótu og hugnaðu okkum við
gomlum myndum og prátaðu um tað, sum farið var.
Sum altíð, hevði eg eina kenslu av, at hesar løtur høvdu
stóran týðning fyri tey, og kendi meg so hjartaliga
vælkonna. Sum vit soleiðis sótu í friði og náðum,
vórðu boð eftir Olgumostur, og eftir bert litlari løtu,
var hon ikki ímillum okkara longur.

Hetta var ein harður smeitur hjá Jógvani og
familjuni, og ikki minst nú tit bæði, Sanna og Jóan
Pauli, vóru farin at stákast til brúðleyp.

Eftir at Olgamostir var farin, gjørdist Jógvan alt
meira sjúkur, og hugurin at liva var ikki hin sami, nú
konan var farin. Men Jógvan dugdi óvanliga væl at
bera bæði sorg og sjúku, og hann var tolin og nær-
verandi til tað seinasta. Tað var týðiligt at hann hvíldi
í Harrans lyftum, og at alt var lættari at bera, nú Olga-
mostir bíðaði honum hinumegin.

Olgamostir og Jógvan fingi tvær døtur, Jonhild og
Sannu. Sum børn vóru systkinabarnið Sigtór og eg
nógv hjá Olgumostur og vitjaðu, og vit plagdu at
skiftast um at sova har okkurt vikuskifti. Hetta komst
av, at Jonhild var einabarn í 10 ár. Langt var ímillum
húsini, og foreldrini vildu fegin, at Jonhild hevði børn
at spæla við.

Hjá Olgumostur og Jógvani var altíð fjálgt og gott at
vera, og vit hava nógv góð minni frá barnaárunum.
Millum annað, tá ið tú, Jonhild fekst eina lítlastystur.

Hetta var ein stórus dagur, og vit gleddust saman við
tykkum.

Sum tíðin leið vaks lítla Sanna, og hon var so fitt og
vøkur sum ein eingil. Hárið var livandi og so sítt, at tað
fjalda hana. Tað besta eg visti var at hyggja, tá ið
Olgamostir greiddi hárið og flættaði tær longu
flættarnar.

Olgamostir dugdi væl til hendurnar og seymaði
nógv. Einaferð, tá ið eg var smágenta, seymaði hon
mær eina dukku. Høvdið hevði hon keypt, men
kroppin seymaði hon. Eg sat sum steinrunnin og hugdi
at, hvussu hon tilevnaði dukkuna við SINGER
seymimaskinuni. Á, sum eg var glað fyri dukkuna og
ikki minst tí, at hon júst seymaði hana til mín.

Olgamostir var blíð, og altíð átti hon ein heima-
bakaðan køkubita, komst tú at vitja. Henni dámdi væl
at ganga á bingo, og tað var lívligt og stuttligt, har sum
hon var. Jógvan var meira friðarligur og dámdi væl at
sita fyri vindeyganum og hyggja út á fjørðin. Hann var
gløggur og fylgdi væl við bæði í tí, sum hendi rundan
um hann, og úti í heimi.

Olgamostir og Jógvan høvdu tíð at liva og at vera
nakað fyri børn, barnabørn og langommu- og lang-
abbabørn, og heimið var altíð ein trygg havn at koma
í.

Nú er tómligt, og tit sita spyrjandi eftir, hví alt skuldi
ganga so skjótt. Men tá ið á stóð, vóru tit har og
troystaðu og hjálptu. Tað var so vakurt, Jonhild, tá ið tú
setti alt til síðis og flutti inn at vera um pápan ta
seinastu tíðina. Men lívið má ganga sína gongd, og eitt
er vist, at foreldur tykkara ynsktu einki meir, enn at tit
skuldu hava tað gott og verða glað. Tað vistu tit eisini,
og tí fóru tit aftur at fyrireika brúðleypið, Sanna og
Jóan Pauli.

Eg fari at takka tykkum báðum fyri, at vit fingi
høvið at gleðast saman við tykkum henda merkisdag.
Tit vóru so vøkur og eydnusom, har tit sótu saman við
børnunum. Jóan Pauli, tú hevur fingið eina stillføra
konu við nógvum góðum dygdum. At vaksa upp í
einum góðum og tryggum heimi er gull vert. Tað
góða, sum vit hava upplivað, fylgir og ber okkum gjøg-
num lívið, og vit føra tað víðari til okkara eftirkomarar.

Góða Jonhild og Sanna við familjum, má Harrin
styrkja og hjálpa tykkum framyvir.

Heilsan

Sólgerð

Dagurin

3. mai, Krossmessa. Var hildin til minnis um, at keisa-
rinnan Helena fann Kristi kross. Á krossmessu sigst tjald-
ið at hava fult reiður, kavi at vera í hvørjari iðu og sólja í
hvørjari veit; men teir halda, at hetta er ov tíðliga, og at

meint verður við gomlu krossmessu, ið er 15. mai. Kross-
messusnertur er knappligt illveður, sum kann breyta á um
hetta mundið. Í 1943 var eitt fólkatingsval í Føroyum, sum
var rópt krossmessuvalið. Símun av Skarði varð føddur
hendan dagin í 1872.